

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATE: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López, Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

SANT JOAN I SALOMÉ

—Què vols de mi, dona impúdica, que no em deixes viure?
—El teu cap vull, com cada any!

LA TEMPERATURA

Mai com ara no han sentit els periòdics la preocupació de la temperatura. Les notes del temps, amb mapes i gràfics, haurien d'anar molts dies en el lloc de l'editorial. No havent de perdre hores en coses de política menuda, com les eleccions, les sessions parlamentàries i les crisis ministerials, els ciutadans, i els periodistes especialment, es dediquen a seguir i a comentar les facècies del termòmetre i del baròmetre.

Corresponent com cal a aquesta preferència, el termòmetre i el baròmetre multipliquen i compliquen les seves habilitats. Fa unes quantes setmanes que el termòmetre es diverteix pujant cap per amunt, i és clar, ens torrem sota el sol i ens fonem de suor. El baròmetre, en sec, baixa, i comencen les ventades, els trons i els xàfecs.

La temperatura, doncs, és el gran tema d'aquesta època. La calor d'aquest juny és el fet més comentat a la premsa i en allò que en diuen còrcols polítics. Abans llegíem al diari: "Gran escàndol al Congrés", o "Dimissió del Govern. Ara llegim: "L'onada de calor, amb morts i ferits", o bé "Quaranta graus a l'ombra". N'hi ha per tirar-se de cap a mar, i començar tot seguit la temporada de banys.

TOTA LA CORRESPONDENCIA QUE NO SIGUI ADMINISTRATIVA DEU DIRIGIR-SE AL DIRECTOR DE LA CAMPANA DE GRACIA

TEMES SOCIALS

Una estadística i uns comentaris

Un negoci de perill

Es evident que els Estats colonitzadors i protectors, abans i després de constituir-se la Societat de Nacions, no anaven guiats solament per motius filantròpics. La colonització i la protecció de terres i de gentes representava, per a ells, un profit material, un negoci. Dóna la coincidència que els països colonitzats i protegits contenen riqueses agrícoles i mineres de grossa importància. Així, tot civilitzant i protegint aquests països, era possible de treure'n guanys molt considerables.

Tan considerables eren aquests guanys, que les despeses civilitzadores—i també les despeses militars—de la feina de colonització i protecció resultaven un no-res al costat dels beneficis d'ordre polític, industrial i comercial. Els pressupostos colonials de tots els Estats que s'han sabut entendre, han donat un respectable superàvit a les metròpolis respectives. De vegades hi ha hagut déficit en els pressupostos oficials. Però aquest déficit ha vigut compensat amplísimament pels resultats obtinguts pel comerç i la indústria i en general per les empreses de caràcter privat.

Les revoltes que, de tant en tant, esclaten en els pobles posats sota la tutela, han estat sempre aminorades. Però no arribaven a desequilibrar el balanç dels pobles hegemònics. En diners, continuava havent-hi guanys. I les pèrdues de sang ja sabem que no es cotitzen.

Tot això va avui pel camí de canviar. Per efecte de l'evolució natural dels pobles protegits, evolució afavorida i precipitada per una sèrie de propagandes subverves—des del panislamisme al bolxevisme—s'està creant en aquests pobles un estat d'esperit que posa en perill el negoci dels Estats colonitzadors. I és molt insegur que aquests, si el negoci va malament, tinguin prou abnegació i prou amor al progrés per a continuar l'obra de civilització, que en alguns casos els indígenes na agraeixen gaire.

L'evolució en aquest sentit de la gent protegida, era ja prevista pels homes més intel·ligents i clarividents dels països protectors. El càlcul dels especialistes francesos en aquest ram era que calia considerar el negoci com una empresa per a temps limitat, subjecta, en certa manera, a una reversió d'ací a algunes dècades. Calculat en aquesta forma, el negoci encara era un bon negoci. Però si la mala jeia dels indígenes malagrats pertorba els comptes? I si abans de la reversió calculada hi ha una expropiació violenta? Tal és, per exemple, el cas de la Xina.

Quan Anglaterra, el Japó i altres Estats intervencionistes començaren a menjar-se els bons talls de l'enorme poble adormit, ja comptaven, sens dubte, amb unes quantes convulsions molestes dels xinesos. Però no comptaven amb el pròxim desvetllament. I si el desvetllament vingués?

FULMEN

Ens ha vingut a les mans una estadística publicada pel Ministeri del Treball de França relativa al moviment general de les biblioteques populars i, especialment, a les visitades pels obrers durant les hores de lleure.

Ja de bell antuvi i atenent al seu valor purament intrínsec, es remarca l'interès grandíssim d'una tal obra. Hi ha un Govern que es preocupa del paper que juga el factor cultural en la vida de les classes modestes i de la influència que en aquest punt pugui exercir la reducció de l'horari de treball.

Nosaltres hauríem preferit poder citar documents oficials atenyents als treballadors d'Espanya o de Catalunya, però està vist que no ens interessa aquí gaire l'activitat educativa de les classes socials nostrades i haurem de referir-nos forçosament a un altre poble per tal de fonamentar les consideracions que se'ns aciden sempre que el nostre empíric patró blasma en termes reprobables la instauració de la jornada de vuit hores.

L'alludit treball estadístic registra amb dades comparatives el moviment que s'efectua en centres oficials de cultura popular durant les hores del vespre, a comptat des de l'eixida dels tallers i les fàbriques, resultant-ne un increment remarcable per l'any 1923 en què s'establí la jornada de vuit hores. Així, per exemple, en la Biblioteca conservatori d'Arts i Metiers, de París, el nombre de lectors (es tracta d'obres de caràcter tècnic i científic) ha augmentat en un 40 per 100. Les catorze biblioteques municipals de París han prestat durant l'any 1923 prop d'un milió i mig de llibres, o sigui el 11 per 100 més que l'anyada precedent a la de la guerra. En una proporció anàloga s'acreix el moviment de les biblioteques dels diversos departaments de França, essent la progressió més considerable la que es registra en els municipis de la regió del Sena, que arriba de vegades al 50 per 100.

Al costat d'aquest avenç de la cultura general de la classe proletària, ha de posar-se l'assoliment en altres ordres de l'activitat. L'obrer Francès ocupa els seus lleures impulsant les seves organitzacions sindicals i adquirint una més alta i intensa educació social.

El pobre burgès català que reduïa el problema de les vuit hores a una qüestió de taverna, haurà de convenir ara, en què es tractava d'una gran aspiració emancipadora, que bé valia els quaranta anys de lluita que ha costat.

Des de què a l'any 1880 sorgí a Suïssa l'ideal de la jornada de vuit hores, cristallint sis anys després en fórmula internacional a París, fins al dia del triomf, el combat aspre, sagnant no poques voltes, s'ha sostingut sens treva un dia i altre dia...

Ah! la misera concepció burgesa que fa en l'obrer defectes i vicis, ço que en ella troba que és virtut... Si el treballador demanés dues hores menys de tasca assalariada, al dia per a dedicar-se a l'oci, ni enc que fos així, tindriem

res a dir-hi en l'ordre individual, i el burgès, menys que cap altre, car prou fa per a la societat capitalista l'home que de les hores del dia en treballa vuit...

Aqueixa preocupació tutelar del patró pels lleures del seu obrer fa pensar en els neguits de qui no gosa amotillar a un ocell de gàbia, per por de què la bestiola s'esgarri... Us imagineu l'ànsia enorme, la temorega emoció de l'esclau manumitit?... L'ocell lliure es farà el niu i el llibert trobarà aixopluc...

I l'aixopluc de l'obrer és el sindicat i l'escola i la biblioteca *sindicals*... I això, digui's el que es vulgui, ho van entenent, per dissort dels seus patrons egoistes, els milers de treballadors conscients que hi ha a Catalunya... Ah! el dia que ho hagin entès del tot!...

Ah! el dia que tots els nostres obrers hagin entès solament les belles frases de Kautsky: "Una de les coses més importants per als treballadors, és aprofitar totes les ocasions per tal de què es reduïxi la jornada de treball, car així tindran més temps per a l'acompliment dels seus deures socials..."

I el deure social immediat del treballador és l'adquisició d'una cultura general i d'una educació de classe...

Ni altra cosa és el Sindicalisme...

GLICINI

LA PASSA

Cavallers, això no és viure: amb la gran calor que fa un hom no pot respirar, I eò que és pitjor, ni riure.

Rius un xic i tot seguit sents que et raja la suor i que t'ompla una xardor ben estranya tot el pit.

Per què s'haurà anticipat la calor? no ho puc entendre; és que ens ha volgut encendre les sangs el sol? Disbarat!

No són pas calentadors el que ens manen ara com ara; fa mol de temps que a la cara en han muntat els colors,

car als bons barcelonins que tant politiejaven com que els pobres no s'esbraven, la processó els va per dins.

En deia el Doctor Verdures: —Sinó para la calor, que hi haurà, tinc molta por, centenars de feridures.

Trobo una malura ignota que ataca a tota la gent, i per ara, francament, cap metge hi toca pilota.

Comença amb una migranya que no deixa aclucar l'ull; la pell sembla està en remull, la cara s'estiraganya.

Aquell que es sent atacat enraona amb incoherència, fins menjar-li fa violència i renega d'un plegat; eil si de fer-ho no el priva una bona educació;

que és un sedant molt milló que no l'aigua sedativa.

—I quin agent creu vostè que porta aquesta epidèmia? —Per ara allí a l'Acadèmia encara no en sabem rè;

però és cosa ben segura que amb aquesta calorassa que fa abans d'hora, la passa es tornarà bastant dura.

—I no hi valen precaucions Doctor? —No ho crec.

—Home, ho sento! —Són indicats banys d'assiento... —I res més?

—Vaja, expressions! —Tira el metge carrè amunt i jo resto palplantat, però animant-me d'un plegat prenc un granitzat, per punt, assegut a la terrassa

que hi ha a la *Maison Dorée*, i com no tinc res que fé vaig mirant la gent que passa. Que bé em senta la frescor de la beguda exquisida!

ans d'haver-me-la cruspida ja m'ha passat la calor. La mirada se m'allunya

i veig el camp d'Agramant que fins ara fa un instant fou Plaça de Catalunya. Pago, m'aixeco indignat i travesso aquell desert d'on el cervell més despert en surt mig congestionat, i altre cop la calorassa em tortura i asfixia. Ai, pobre de mi! diria que he ben agafat la passa! Dintre el meu cap retruny un soroll que m'espervera, vull cridar i tinc ronquera i fària cops de puny! Prou he llepat la malura pel que n'he sentit a dir; però jo, no em vull morir d'un atac de feridura! Ben al contrari, vull viure, per quan tot hagi passat i em trobi fort i curat, fer-me un bon panxó de riure!

FLOK

Trastorn a Rússia

"Treballadors comunistes del món sencer: No em vull unir amb vosaltres!"

(Paraulles de l'immens R. Rucabado al final d'un article aparegut darrerament a *Catalunya Social*—els lectors coneixien l'existència d'aquesta revista moral i moralitzadora catòlica, apostòlica i romana?)

A Rússia hi ha hagut un gran trastorn, tan gros, que fins es creia, de moment, que s'enfonsava el règim soviètic. Quan *Catalunya Social* arribà a les mans dels homes del Poder rus, ja es veïeren la pedregada al damunt. Com a mida preventiva, detingueren a la frontera els exemplars de la publicació catalana. Però, tot fou inútil. Els nombrosíssims subscriptors de *Catalunya Social* que hi han a Rússia, pogueren rebre el número. Quin trastorn hi hagué quan veïeren que no podien comptar amb el senyor Rucabado! En volgueu de moviment i de planys per tot arreu!

Es creié que el Govern rus l'havia ofès amb alguna cosa i el poble s'amotinà per a exigir als governants que rectificassin la seva actitud i donessin tota mena d'explicacions al senyor Rucabado, o abandonessin el Poder. Costà molt i molt fer comprendre al poble que no hi havia ofensa. No obstant, el Poder s'oferí a entrevistar-se amb el senyor Rucabado, i s'anava a traslladar tot a Barcelona, quan s'adonà que no hi podria arribar, car aquí no hi ha representació oficial dels soviets ni són reconeguts oficialment. Per altra part, el senyor Rucabado s'ha negat a anar a França per a celebrar l'entrevista.

En fi, s'ha pogut calmar al poble i tothom, a Rússia, es va resignar a no comptar amb el gran moralista català. El trastorn, però, és gran.

En quant als demés països on el comunisme té sectors importants, els directors han aconseguit de bones i primeres calmar l'ànim de les masses. El que no s'ha pogut calmar és la desesperació de veure perduda la col·laboració de l'imprescindible Rucabado

Els gegants d'enguany

Han sortit els gegants; han ballat per la ciutat; han divertit la quitxalla. En fi, han fet el que són, potser no tant com molts altisonants.

Però—senyors gegants, perdoni's—no ens han agradat gens. Costen més diners que no pesen, és veritat, però no ho llueixen que són rics. Potser ho llueix algú altre que no es veu de tan lluny.

Vostè, senyor Gegant, és un barbapec que no inspira respecte. Vostè, senyora Gegantessa, té cara de paula, i posat de dues paules; les mans creuades damunt del ventre fan l'efecte d'una pagesa que ve a la ciutat per primer cop. Potser és que no se sap avenir que hagi sortit de l'ou tan grossa.

I van vestits que semblen dos ninots de cartró. La seva majestàtica figura reclama alguna cosa més que roba barata i joies de vidre entelat.

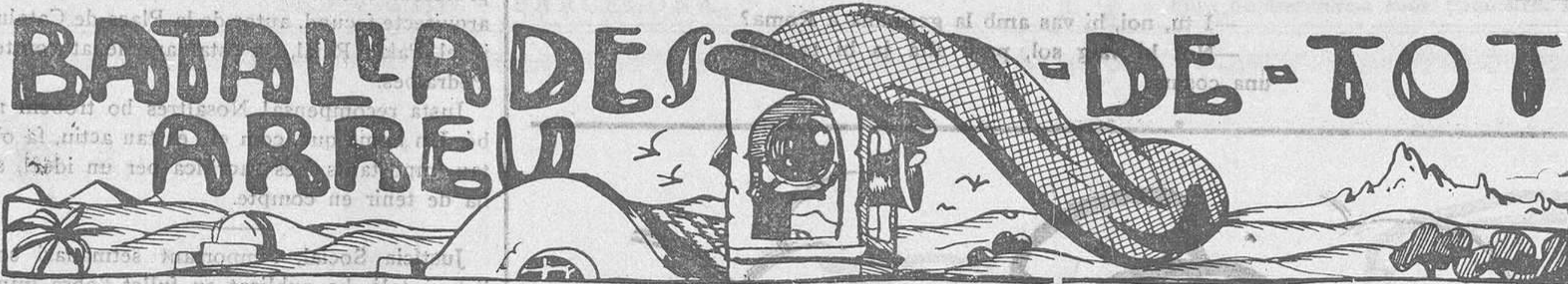
En una paraula, no han agradat. Ens sap greu, perquè se n'hauran endut una mala impressió de Barcelona. Però al nostre poble no se l'enreda així com així.

A LA PLAÇA DE CATALUNYA

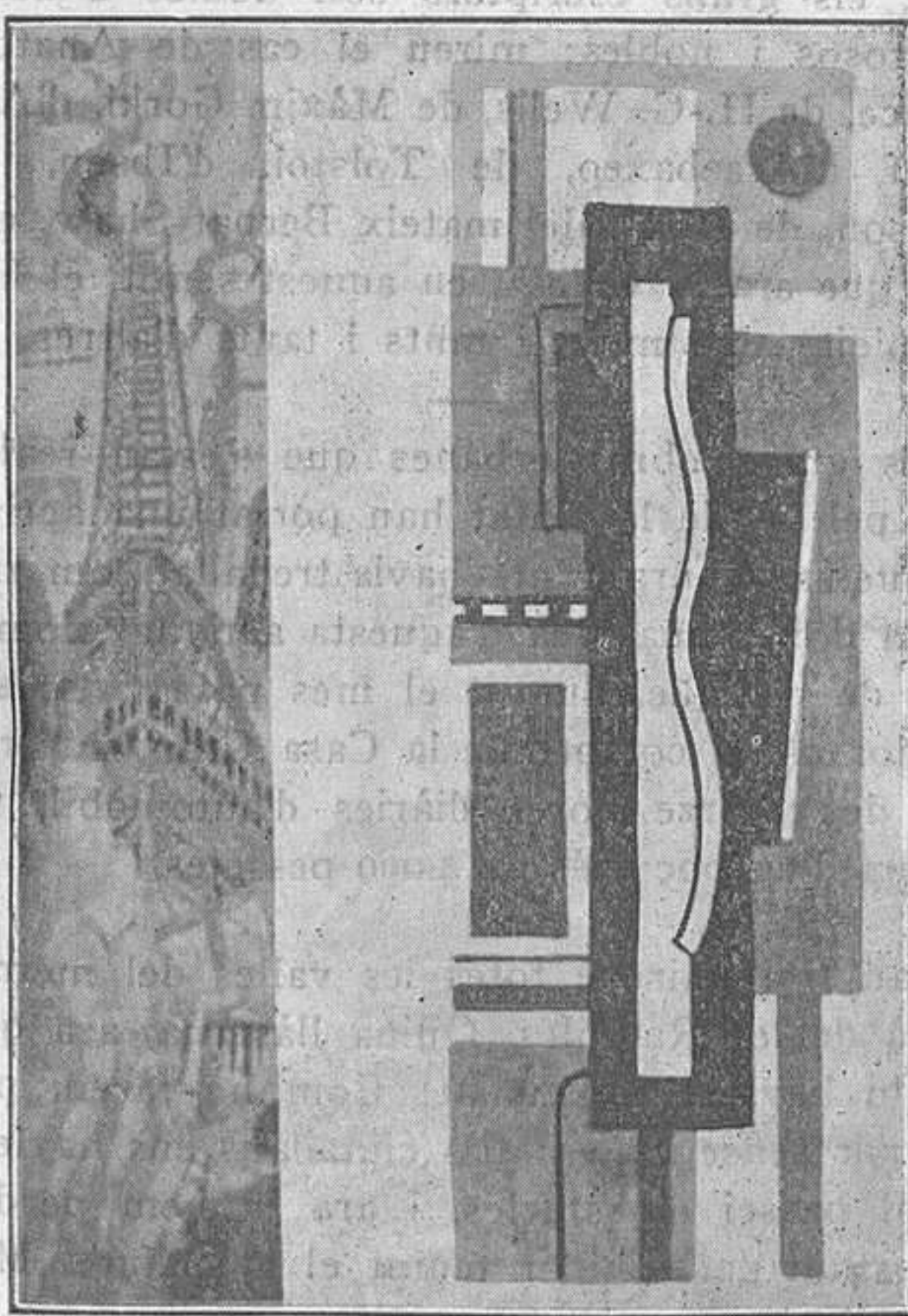
—Després diran que la nostra vida intensiva no és agitada.

L'ART I EL CUBISME

A l'Exposició d'arts decoratives de París s'ha armat un escàndol amb motiu d'uns *paneaux* cubistes.

Un visitant s'ha quedat parlant davant dels dits *paneaux*. Aquest visitant anava acompanyat de l'esposa i els fills. Aquest visitant semblava—després ha demostrat que, en efecte, era així—un home de seny, un home d'una certa cultura, d'un cert bon gust. Aquest visitant s'ha

Decoració cubista

quedat plantat davant els *paneaux*. Donava mostres d'una gran intranquil·litat, d'una gran estranyesa, d'una gran inquietud. Què li passava an aquest visitant? Doncs li passava, senyors, una cosa molt greu: no entenia les pintures aquelles, no les veia.

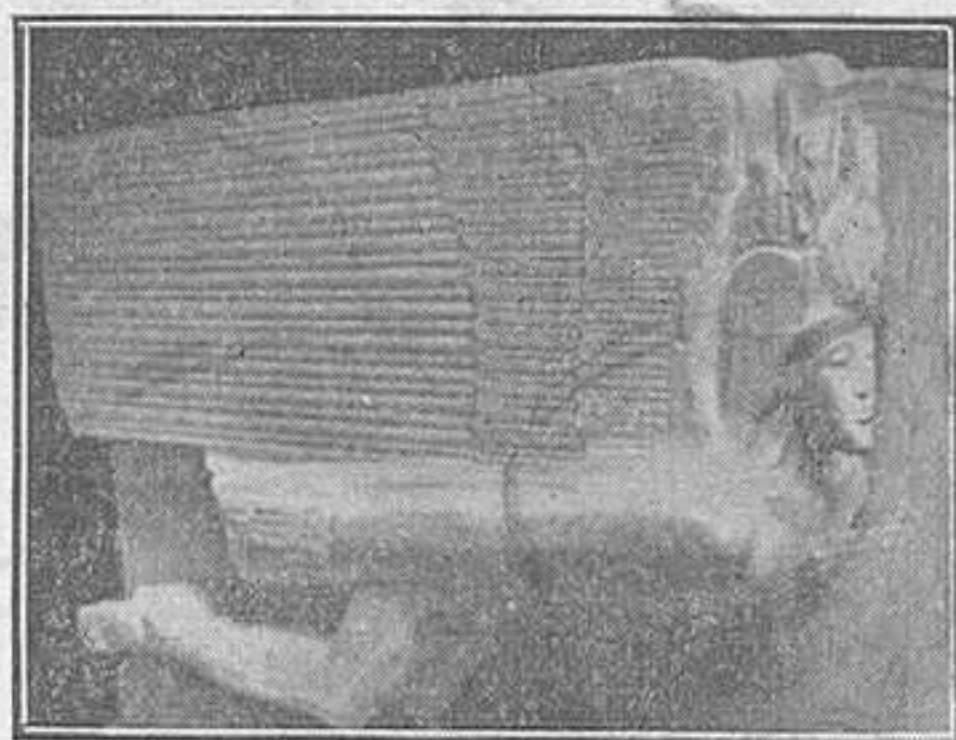
Ell, el pobre senyor, estava acostumat a què la pintura representés alguna cosa concreta. I allò no sabia el que representava, no sabia el que era; tant podia ésser la bandera d'un guarda-agulles i el fanal d'una màquina de tren en una nit de tempesta, com un ball de carrer, com Zeus convertit en pluja d'or per a posseir Danae, com la processó de Corpus o la batalla de Jena.

La vista d'aquells *paneaux* cubistes marejava, aturdia. A la poca estona de mirar-tes et ba-

llava el cap, et semblava que anaves en cavallit, en muntanyes russes o en tobogan. I, naturalment, el visitant aquest s'ha enfadat, ha cridat, ha reunit públic entorn seu, ha promogut

l'honradesa no s'hi fa ningú—no els han pogut mai comprar una pedreta com aquesta.

Avui que la misèria ha extès la seva urpa descarnada per tot el món, l'espectacle de la riquesa

Un detall de la tomba d'Oscar Wilde

un formidable escàndol. I els *paneaux* han sigut retirats.

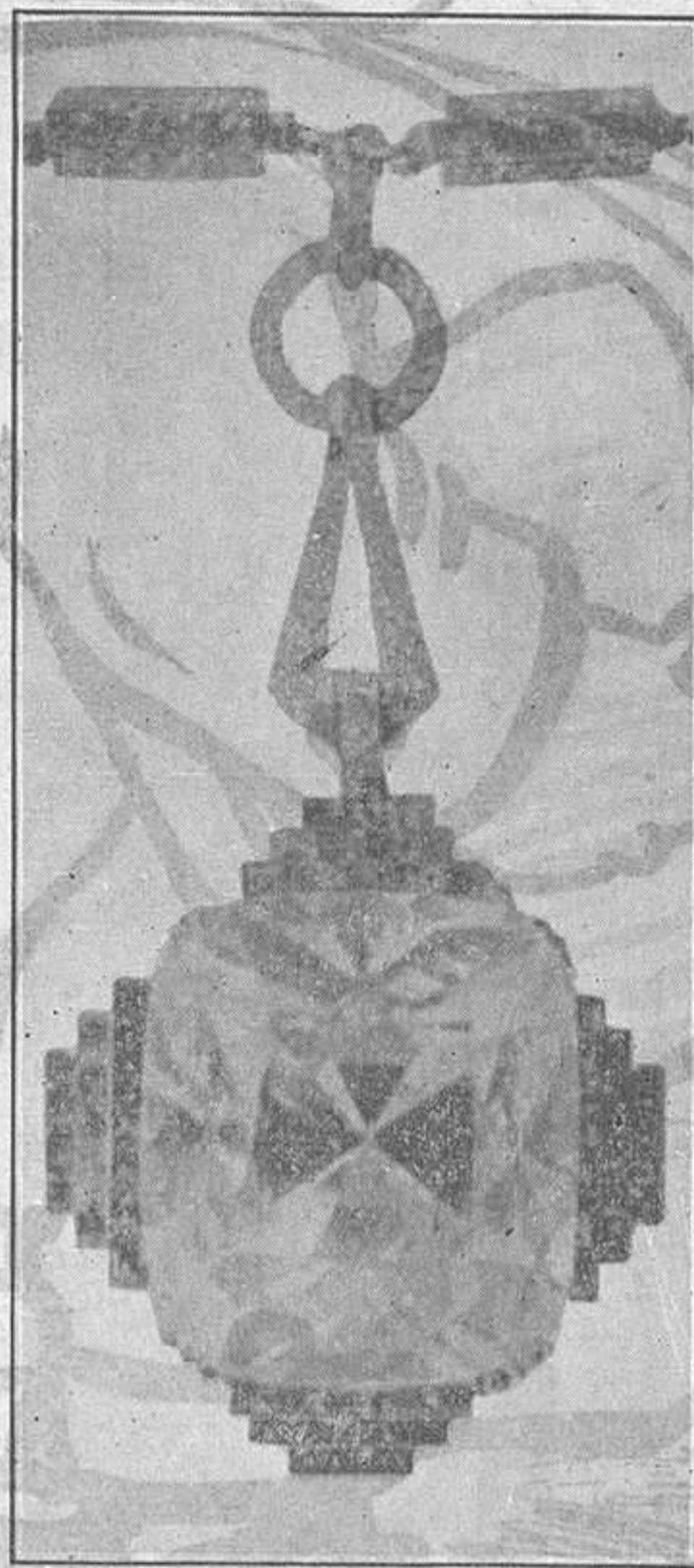
Ho trobem molt bé. Es que el cubisme—aquesta pintura que sembla vomitada—pot decorar la casa de qualsevol persona que estigui en estat normal—Es que no és—com tantes altres coses imposades per París—una ximpleria? Es que no és una pintura (sic) per a snobs, cabotins i rastàs? Es que hi ha algú tan mancat de vergonya que pugui tenir un quadro d'aquests a casa? La casa ha de tenir una discreció, una distinció, una elegància que no tindrà mai el cubisme, aquesta pintura que sembla vomitada.

LA RIQUESA

Veieu? Aquesta pedreta està exposada, convenientment tancada en una vitrina, en l'Exposició de les Arts decoratives que actualment es celebra a París. Davant d'aquesta vitrina es deturen la majoria dels homes, i totes les dones. Com podrien passar les dones sense deturar-se? En aquesta vitrina s'hi guarda una fortuna. Aquesta fortuna és la pedreta a què abans fèiem referència i que poden veure aquí reproduïda. Aquesta pedreta val vint milions de francs.

Aquesta pedreta és el més gros i el més bell diamant del món. És famós, té nom, com qualsevol artista cèlebre. Li diuen *Queen of Holland*, o sigui, "Reina d'Holanda". Té cent trenta sis quilats. Val vint milions!

Quan s'aparten de la vitrina, les esposes, les filles, miren amb odi, amb desprec, al marit, al pare. Que per què? Perquè el marit i el pare, que són honrats—i que, naturalment, essent honrats no s'han pogut fer rics, perquè amb

El diamant Reina d'Holanda

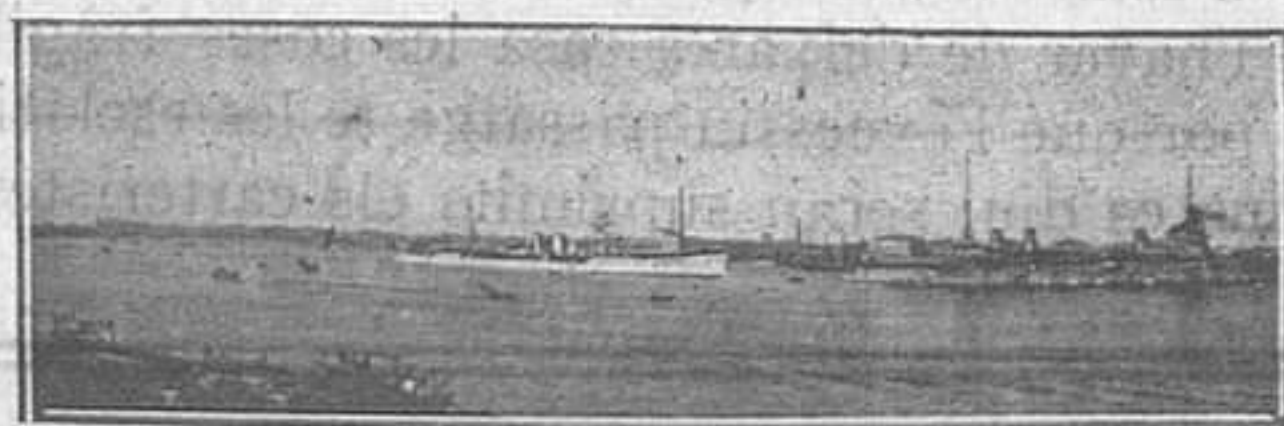
sa és d'una immoralitat, d'un cinisme, d'una bandarrereria, d'una insolència intolerables.

Avui com mai s'hauria de prohibir l'espectacle de la riquesa.

PETIT COMENTARI SENSE MALA INTENCIO

Sembla que s'accentuen els disturbis de Shanghai. Els xinos estan de pega, pobrets!

Sortosament, vetllen per ells França i Anglaterra!

Els vaixells francesos davant de Shangai

M. Painlevé a Barcelona

M. Painlevé ha anat al Marroc a fer-se càrrec de la situació. El president del Govern francès ha fet el viatge en aeroplà, i a l'anada i a la tornada s'ha aturat a descansar unes estones a Barcelona—millor dit, al Prat del Llobregat, que és més lluny de la ciutat, que no pas el Marroc de París.

Els periodistes, naturalment, feren el gran sacrifici d'anar al Prat per a saludar M. Painlevé; la qüestió és tenir un tema per a lluir-se. Per a tenir-lo, fins corren el perill de morir per un camí tan horrible com aquell. I ningú no parlarà d'ells, quan en realitat el viatge és pitjor que l'ascensió al mont Everest, de la Himalaia.

Mireu si ho ha d'ésser, d'horrible, que, quan M. Painlevé anà al Marroc, ni l'alcalde, ni tan sols el cònsol de França, s'atrevirien a fer aquest viatge. I, és clar, no saludaren l'illustre passa-yolant (mai havia estat tan ben aplicat aquest mot). A la tornada, el cònsol de França es jugà la vida per a anar al Prat; veié que tanmateix havia de saludar el President.

El sacrifici dels periodistes, però, ha estat recompensat. Han fet una coneixença com poques se'n fan, i ademés M. Painlevé s'ha deixat entreviuar que és un gust. M. Painlevé els ha abocat totes les seves impressions, força optimistes el primer cop; no tant el segon, i els periodistes s'han pogut lluir; alguns han escrit entrevius de tota una pàgina.

Cal dir, encara, que homes que es prestin tant a l'èxit dels periodistes com M. Painlevé, no n'hi han gaires; són una troballa. Per això, si tots els homes que passessin pel Prat fossin de tanta categoria i tan parladors com M. Painlevé, els periodistes, no obstant els perills del viatge, desitjarien que cada dia passessin viatgers.

Piloteries

Sembla que es preparen dies dolents per a la pilota. Sembla que ha arribat la *noche triste* dels pilotaires, que serà una *noche més* que cap i més trista que una anxo. Sembla que s'ha acabat el regne de les vaques grasses i que comença el de les vaques magres.

Fins avui el futbol l'havien cantat les cupletistes. L'havien cantat amb més o menys bona veu, però això no té importància: ja és sabut que per a una cupletista la veu és una qüestió de menor quantia.

Ara el futbol l'hauran de cantar els poetes elegíacs, els més elegíacs que corrin. Ja no s'escriuran elegies a l'amada o a l'esposa morta. S'escriuran elegies a la pilota, i no a la de l'olla, precisament, perquè aquí ja fa temps que no tirem pilota a l'olla. Ens referim a la pilota del futbol.

De cop i volta la pilota s'ha tornat perillosa. Què ha passat amb la pilota? No ho sabem. No sabem res de res nosaltres. Ningú sap res de res. Però el cert és que el pobre futbol està de pega. El cert és que la pobra pilota no està per a músiques.

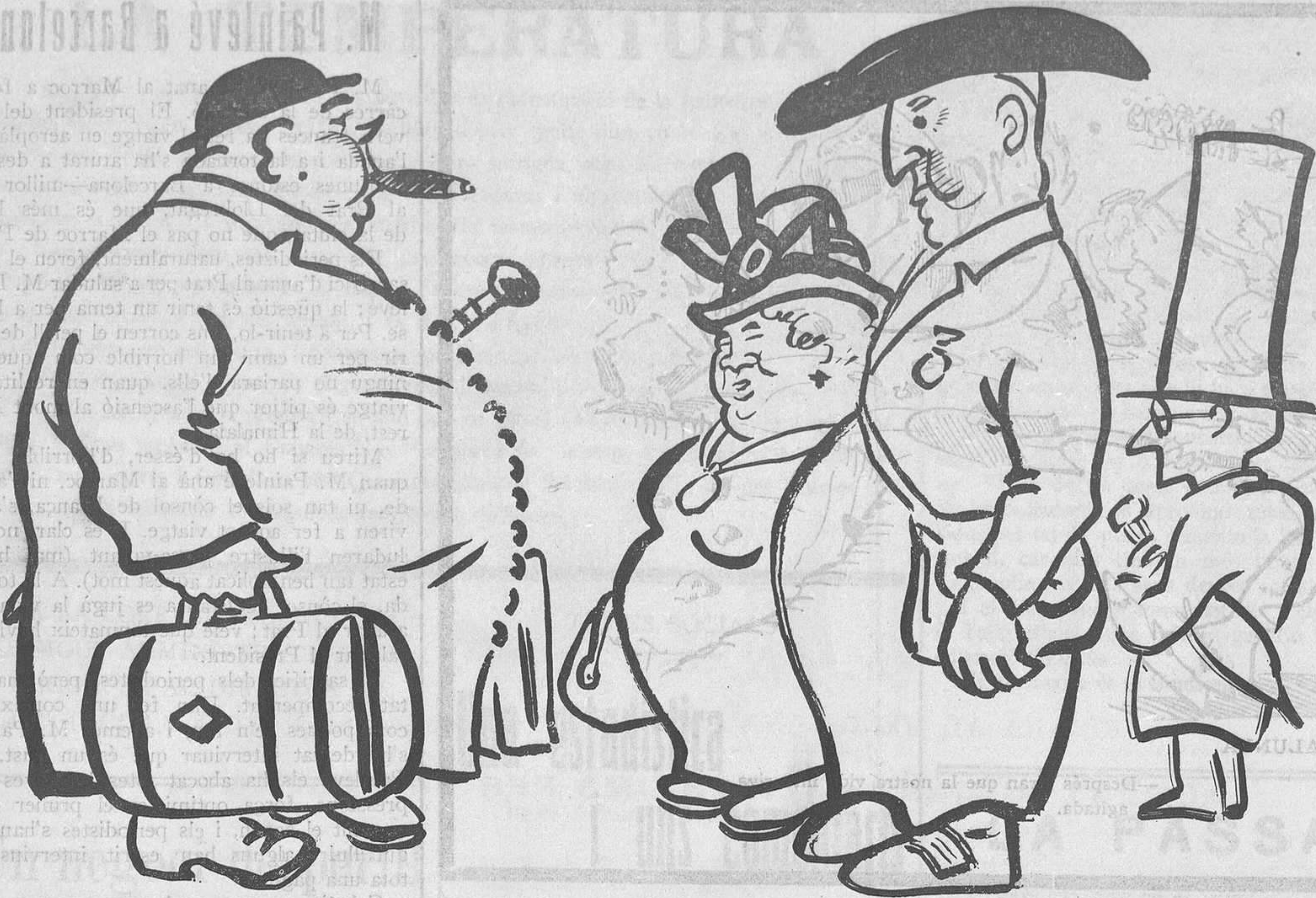
Ara si que estarem nets

La fama de bruta que tenia Barcelona, s'està acabant. Ara, Barcelona serà la població més neta de la terra. Ja cal que els bruts s'aprofitin del poc temps que els queda, sinó ja arribaran tard.

La setmana que ve, la Comissió Municipal Permanent tractarà d'un projecte de contracte nou pel servei de neteja pública i fins i tot domiciliària de Barcelona. Indubtablement, la netedat, amb el nou contracte, serà la nota dominant. Si no veiem prou aquesta netedat, oficialment ens la faran reconèixer. I al capdavall, mentre es convingui en què Barcelona és neta, el que ho sigui o no ho sigui no té cap importància. Com no en té ara no ho sigui o ho sigui; hem convingut que ara és bruta, i així ha d'ésser.

En dir que el contracte abarcarà la neteja domiciliària no volem dir que empleats municipals faran la neteja dels pisos de la ciutat. De moment, encara no ha estat atès el desig de les minyones de servei. El que es farà serà subvencionar els escombriaires.

ELS PEREGRINS DE SEMPRES

—I tu, noi, hi vas amb la germana a Roma?
 —No; hi vaig sol, però allà ja hi trobaré una cosina.

EL JAPO I L'ANGLATERRA

Vosaltres enceneu el foc, que jo ja m'hi escalfaré!

Els tramvies de Barcelona seran catalans

Dimarts d'aquesta setmana es va firmar a la Banca Marsans un conveni pel qual la majoria absoluta de les accions de la Companyia de Tramvies de Barcelona passen a un novell Sindicat de Banquers catalans. Això és el primer pas per a arribar a la formació d'un trust de transports catalans.

La cosa té molta importància. La casa belga i el senyor marquès de Foronda ja no són els amos dels tramvies. Els tramvies, ara,

són nostres. No cal dir que el servei millorarà. Ja no hi haurà perill de la vida per a viatjar en tramvia; les vies seran més llises i no hi haurà necessitat que els passatgers hagin d'estar dejuns per anar-hi; tampoc caldrà l'haver de deixar a casa les coses fràgils per por que l'excessiu passatge te les esclafi; i, fins es diu, seran suprimits els carteristes.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

REPICS

«Fa un any que Matteotti fou assassinat. Semblava que, llavors, s'havia de parar els peus als feixistes. I res, segueixen tan fresquets. Es més, han prohibit commemorar la mort d'aquest home idealista, empenedor, valent.
 «Carai, carai, quines coses passen pel món! I sort que estem al segle XXI!
 «La col·lecció zoològica del Parc ha fet una magnífica adquisició, un cigne tan magnífic com

l'adquisició. El regalà el capità general a l'alcalde.

Però alguns entesos en la matèria quan han vist l'animal diuen que, si bé podria ésser perfectament un cigne, es tracta d'un ànec del Prat, un magnífic ànec que fa honor a la raça i a la col·lecció zoològica.

Un oficial de l'esquadra anglesa vinguda fa poc, s'interessà molt per la Plaça de Catalunya, tant que ha dit que d'aquí uns quants anys tornaria a Barcelona per a veure quin efecte feia i si li agradava. «Ser la Piazza plus original que yo ver—digué—. Estar casi finida i no poder saber como será.»

Estem segurs que al Marroc no passen tantes coses com fan creure els rumors. Ja sabem que els moros són quatre aventurers que sempre els toca el rebre.

Si passés tant com volen fer creure els rumors, com s'explicaria que molts comunicats oficials diguin: «Sense novetat?»

Aquests francesos sempre exageren!

Una dona fa cinc minuts que pica a un dels quioscs que està tancat, dels memorialistes de la Virreina. El memorialista del quiosc veí, treu el cap.

—Què no hi és el senyor d'aquí?—li demana la dona.

—Sí, senyora, sí. Piqui, piqui. Es deu passejar pel jardí.

El senyor Francesc de P. Nebot, tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, aristòcrata, professor i director de l'Escola d'Arquitectura, arquitecte fecund, autor de la Plaça de Catalunya i del Palau Reial, ha estat anomenat comte de Pedralbes.

Justa recompensa Nosaltres ho trobem molt bé. Un home que, com ell, és tan actiu, fa obres tan importants i es sacrifica per un ideal, se li ha de tenir en compte.

Justícia Social, l'important setmanari socialista català, ha publicat en fullet l'obra immortal de H.-G. Wells. Aquest diantre de sabatot! formant el segon número de les Edicions del periòdic. Es una obra importantíssima, en la qual s'exposa amb claredat, senzillesa i art tot el socialisme. N'és el traductor en J. Roure i Torrent.

Es curiós el contrast dels escriptors del nostre país amb els grans escriptors del món. Aquí, tots senten el conservadurisme i el panxacontenisme, i això que, pobres, van ben justos; no sabem pas que farien si les seves obres fossin ben pagades! En canvi, als principals pobles del món, els grans escriptors són homes d'ideals generosos i nobles; mireu el cas de Anatole France, de H.-G. Wells, de Màxim Gorki, d'Andrieu, d'Arsebaxeo, de Tolstoi, d'Ibsen, de Bjorson, de Rizal, del mateix Bernat Shaw, encara que ara la vellesa, en aquest sentit, el faci repapiejar una mica, i tants i tants d'altres.

Les grans obres urbanes que s'estan realitzant pel bé de la ciutat han portat una activitat que ens honra. Mai s'havia treballat com ara. Per a donar una idea d'aquesta activitat només hem de dir que, durant el mes passat, un sol regidor usà a compte de la Casa Gran, un promig de catorze hores diàries d'automòbil, un import d'un poc més de 4.000 pessetes.

Han tret gairebé totes les valles del metro-polità de les Rambles. Quina llàstima, ara que ens hi havíem acostumat! Com ho farem per caminar sense valles? Els ciutadans ens havíem fet al passei d'obstacles, i ara ja hem perdut la costum de caminar tenint el pas lliure. Mai ens deixen tranquils!

Zert: Ens ha interessat molt la seva nota, però, i les circumstàncies actuals? — B. J., de Banyoles: El mateix li diem. Procura, a més a més, que els seus originals siguin més curts. — X. X. X.: Què s'ha pensat, jove? I, ara! — J. de D. H.: No, noi, no; t'has equivocat de casa. — T. C.: Es molt llauna el que ens ha enviat. Però, res, som tan bons nois, que, arreglat, molt arreglat, potser li publicarem. — Noi Repetit: Serà millor que tornis a dida, maco. — C. de S.: Sí, amb bona voluntat ens ho podem quedar.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CARRER del Oim, número 8